

jallad. Kõl ta salgas, kõi aias taggasi;
 ei wimaks wõind parrata, sest õlle - kuhja
 alt sukkaad leiti, kuhho üks tedda olli näi-
 nud pimmedas minnema. Nüüd ta pid-
 di tunnistama, ja õppetaja teggi tal es-
 teks (urt hõbbi teiste ees, ja satis tedda
 jonega koio. Ka piddi ta parrast weel
 nõndakord luggemas kõiima, enne kui
 tedda lahti tehti. Nenda olli hõbbi ja
 kahjo tal forrast kõiis, ja õmmeti ei sa-
 nud ta parremaks. Moisa teul noddis ta
 teiste kõiibayad, wõed, rãttikud, ja mis
 ial kõiite sai, ning ikka arwati temma kõi-
 ta, ja se lãbbi sai ta ni saggedaste pek-
 ta, et iggãubhel hirm kõiite tuli. Lãks
 ta kõiilaga lĩina, siis ei jõõsnud temma
 kõiorm ellades tãis, ja tedda pandi õiang-
 se polest maksma, mis putus, ja wah-
 het weel rohkemli. Nãese ta kõi wõt-
 tis,

tis, agga se mis temmale lãks, olli isse
 ka pahha loom, mis teistest olli õllejãe-
 tud. Lapsi andis neil kõi Jummal ka,
 agga ei lapsed sanud õiete kaewatud,
 nãggid warga-wisid ja kõiibed allati, ja
 lãksid se lãbbi hukka. Ollaks nüüdki weel
 mees wõtnud meelt parrandada, ehk ol-
 leks siis weel kõiiband innimeste hukka;
 ogga ei ta paõnud kurja hõmmo wãsto,
 ja se lãbbi lãks wargusse nou, ikka sure-
 maks. Kõrtõis kus ta mitto aega kur-
 jaste wirwis, risus ta wahhest teekãiad
 paljaks, kõi pondi sedda maksma ja pek-
 seti peãlegi. Siiski ei ta seisnud rahkul.
 Õbbel pimmedal õhtul lãks ta õbbe teise
 perre lamba-lauta, ja warrastas lamba
 õrra. Õnneks aukus koer õue peãl, per-
 remees lãks toast ullo alla, ja tundis lau-
 ta seina tagga middagit liikumas. Kõi
 kah-